

Den första:
**Den Danska flickan som blef såld i
 Amerika.**

Mel.: Hjalmar och Hulda.

I Jylland der lefde en flicka så ung,
 Hon älskade troget en vän,
 Då närmad' sig affskedets timma så tung,
 Han drog till Amerika hän.
 Med sorg i sitt sinne gick ensam hon hemma
 Och kunde alls inte den älskade glömma,
 Hon tänkte på honom hwar dag och hwar natt,
 Hon längtade, drömde alltjemt om sin skatt.

Då kom då ett bref från Amerika dit,
 Det var från den bortreste vän,
 Han skref: kära flicka war helsad och wet
 Att nu kan du komma hit hän.
 Här blommar vår glädje, här småler vår lycka,
 Här vilja tillsammans i kärlek wi bygga.
 Här sänder jag pengar, kom snart om du kan,
 Jag väntar den dagen du stiger i land.

Den fattiga flickan hon log och hon gret,
 Farväl bjöd hon vänner och slägt,
 Snart ångad' mot fjerran så gladt hon och lätt
 Hon trotsade farorna käck,
 Hon träffad' den älskade, strax förde han henne
 Bort till ett hotell, der war fröjd utan ände,
 Snart gick han dock ensam i staden en stund
 Och sade farväl med småleende mun.

Kort efter den fästman åter nu kom
 Tillbaka till flickan så god
 Han war dock ej ensam i sällskap med honom
 Två negrer de följdes nu åt.
 Han sade till flickan: Jag kan dig ej äkta
 Och åter till Danmark ej mera du mäktar,
 Bland dessa två swarta du wälje en man
 Således nu bruket är i detta land.

Men flickan hon gråter så hisskeligt, men
 Den ene af negrerne tog
 Sin näsduk och trädde deltagande hän
 Den flickan till barmen han drog,
 Och torkade tåren och tröstade henne
 Hon wiste ej, hwarthän hon skulle sig wända.
 Då walde hon honom som öm war och god,
 Men wännen, den grymme, han derpå förswann.

Med negern blef hon nu gift, han war rik,
 Hon födde åt honom ett barn
 Som nästan war hwitt, ja och modren lif
 Men fästmannen han war så falsk,
 Ty negern han sa' till sin qwinna om saken
 Din wän war en skurf, det är klart ju som dagen
 Ty wet, han dig sålde som bostap till mig
 Jag tolf tusen kronor gaf honom för dig.

Den swarte war öm mot sitt barn och sitt wif
 Och rik och dertill mycket god
 Dock ändade sjukdomen nylig hans lif
 Med rikdom hans enkla nu stod.

Så drog hon tillbaka till Danmark och wände
 Den gång till den by som från liten hon kände
 Till Hörninge hon kom och i närmaste by
 Hon fann der en gård, som war hygglig och ny.

När qwinnan på gården nu wänligt mottog
 Den främmande damen, så blef
 Hon något på stället, förr'n åter hon drog
 Åstad, men hwem männ' wäl beskref
 Den stora förwåning, när ändtligen mannen
 Kom in och de kände hwarannan?
 Hon skådad' sin falske och trolöse wän
 Och karlen han kände sin fästmo igen.

För tolftusen kronor han köpt sig en gård,
 Och ättat en flicka med mynt,
 Helt wacklande, blef och förfärad han står,
 Med modet det blef nu helt tunnt.
 Så sade den främmande: Skamligt du handladt,
 Den dagen du mig till slafwinna förwandladt,
 Men nu är jag rik, och ditt straff skall du få,
 Från gården skall åter kånstke du nu gå.

Ditt guld tränger annars jag alls icke till,
 Men rättwisan skall säga sitt ord
 Och tappar du nu i det rättsliga spel
 Skall blodspenningen blifwa stor,
 Den skänker jag bort till de fattiga jänter
 I trakten. På domen den swära han wäntar,
 Så lönar sig illa all falskhet och swet
 Han warder nu fattig, men kärleken rik.